

Trang thơ

Mẹ tôi

NGUYỄN TRỌNG TẠO

Mẹ tôi dòng dõi nhà quê
trầu cau từ thuở chưa về làm dâu
áo sồi nâu, mấn bùn nâu
trắng trong dải yếm bắc cầu nên duyên.

Cha tôi chẳng đỗ trạng nguyên
ông đồ hay chữ thường quên việc nhà
mẹ tôi chẳng tiếng kêu ca
hai tay đồng áng lợn gà nổi niêu.

Chồng con duyên phận phải chiều
ca dao ru lúa câu Kiều ru con
gái trai mấy đứa vòng tròn
chiến tranh mình mẹ ngóng con, thờ chồng

Bây giờ phố chật người đông
đứa nam đứa bắc nâu sống mẹ thăm
(tuổi già đi lại khó khăn
thương con nhớ cháu đêm nằm chẳng yên)...

Mẹ tôi tóc bạc răng đen
Nhớ thương xanh thắm một miền nhà quê.

Cỏ thiêng

LÊ HUY MẬU

Tôi trở về
Lặng lẽ lần theo con đường làng cuối hạ
Cánh chuồn ngô giật mình mang tuổi thơ bay mất
Tôi ra dòng sông
Ngỡ sẽ được hậu duệ lủ cá tôm bầu bạn xua đón
chào tíu tít
Nhưng dưới dòng nước lặng lẽ hoang lạnh như lạ
lắm
Chỉ gặp bóng tôi nhợt nhạt như là tôi ở một kiếp
nào...

Bao nhiêu năm đi xa
Tôi lẫn vào đám đông
Và học được biết bao điều ranh mãnh
Tâm hồn tôi mọc đầy gai sắc
Biết xù lên cảnh giác trước cuộc đời...

Tôi trở về
Sau bao gian nan, sau những thăng trầm
Gặp lại mẹ là bao nỗi muộn phiền biến mất
Tôi chỉ còn chính tôi...
Xua thăm mẹ giờ tôi thăm nắm cỏ
Cỏ thiêng ơi!

Vội con

VƯƠNG DUYẾT

Làng mình đến lấm ao chuôm
Mà con thường đuổi bắt chuồn suốt trưa.
Nắng dày trên lớp tóc thưa
Mặt da đen sạm, gió lửa nóng khô.
Mặc đường gân đá mấp mô
Bước chân con có bao giờ lưa đầu!
Bố ngồi nhớ ngõ nhà sâu
Hình dung con ở nơi đâu trưa, chiều.
Nhật từng mảnh vỡ nỗi niêu
Tay vấy bùn đất tạo nhiều đồ chơi.
Ngôi nhà trẻ úa màu vôi
Bố thương con những lúc ngồi nhìn ra...
Hạnh phúc của những ngày xa
Có khi ở nỗi nhớ nhà, nhớ con!